

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 49. Disputatio Synodalis Petri Damiani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

lium Osboriæ (*) in Saxonia, ubi Cada-Sæculum XI.
lous depositus fuit, celebrari curavit. A.C.1062.

Petrus Damiani comperto, quod Episco-
pi propediem ad Synodum commigratu-
ri essent, Defensionem Alexandri II. Pa-
pæ in se suscepit, edito Dialogo, in quo
Regis Henrici Causidicum, & Ecclesiæ
Romanæ Procuratorem in Concilio, quo
conjectura est Scriptum hoc missum fu-
isse, loquentes inducit. Summam da-
mus.

tom. 9. Conc.
p. 1156.

§. XLIX.

Disputatio Synodalis Petri Damiani.

Regius Advocatus: *Papam in Sacram
Sedem evexistis ignorante Rege, non
sine contemptu Regiæ Majestatis. Nam
secundum Canonum auctoritatem illorum
est Pontificem eligere, quorum deinde est
electo obedire. Sed Rex, qui Populi Ro-
mani caput est, Papæ obedire tenetur, er-
go constat, nisi Romani Regis consensus
acceserit, Romani Pontificis electionem
non esse perfectam. Defensor Romanæ
Ecclesiæ: Ergo neque S. Stephanus, nec S.
Cornelius, non S. Clemens, non ipse Beatus
Petrus Papali nomine digni erant, quia ab
illorum temporum Imperatoribus electi
non sunt? Advocatus: Imperatores illi
erant Gentiles; ceterum Christiani Prin-
cipes*

Zz 2

(*) Hic locus hodie ignoratur.

Sæculum XI. *cipes semper Romanos elegere Pontifices.*
A.C. 1062. *Defensor: Percurre mecum Ecclesiastica*

Sup. lib.
XXXV.
S. I.

Sup. §. 30.

antiquitatis Historias; perpaucos invenies, in quorum electione Principum accesserit consensus. Tunc commemorat plerosque Pontifices a Damaso Papa usque ad S. Gregorii tempora, & Imperatores ejusdem ætatis, affirmatque eorum consensum in electione Pontificum non fuisse requisitum. Hisque subjungit: Quod autem in electione Beati Gregorii legitur Mauritius Imperator assensum præbuisse, sicut pauci alii Principes, cum Pontifices eligerentur, hoc dictavit perturbatio temporum, & tempestas horrenda bellorum. Deinde Donationem Constantini, quam tunc nemo impugnabat, in medium affert. Advocatus: Verumtamen negare non potes, quod Imperator Henricus pater Domini mei Regis factus sit Patricius Romanorum, & primas partes in electione Summi Pontificis ab ipsis acceperit. Huc etiam, quod præstantius est, accedit, Nicolaum Papam hoc privilegium Domino meo Regi, quod paterno jure habebat, concessisse, & Synodali Decreto confirmasse. Quo igitur pacto Regia Majestas Domini mei hanc prærogativam amisit? Defensor: Hoc privilegium Regis nostri ipsi quoque defendimus, & ut semper plenum illibatumque possideat, optamus. Quid autem mali fecit Romana Ecclesia, si filio suo

suo adhuc puero, & tutela egente, ipsa ^{Sæculum XI.} Tutoris officium subiit? quis nescit, quod ^{A.C. 1062.} Sacerdotem eligere puer ignoret? accedit, quod non nunquam ob varietatem temporum mutandus sit rerum ordo. Tunc enim quando Pontificem Romana sibi præfecit Ecclesia; tantæ simultatis fomes in seditiones cives accenderat, tantus livor & odium tumultuantium, civium corda turbaverat, ut si responsum a Rege vastis terrarum spatiis remoto expectassemus, populi furor in mutua vulnera & cædes prorupisset.

Advocatus: Dicitis, quod breve temporis spatium non permiserit consensum Regis expectare. Quod est frivolum, constat enim, tres plus minus menses effluxisse, ex quo Nicolaus Papa occubuit, usque ad Calendas Octobris, cum iste successit. Defensor: Ecce compellis me ad proferendum publice, quod, ut Palatio Imperiali parcerem, silentio involvere decreveram. Nam vos, aulæ Regiæ Rectores, cum quibusdam Germaniæ Episcopis Concilium celebra- ^{Dialogus Petri Damiani.} stis, in quo Papam, & omnia, quæ ipse decreverat, damnastis, atque ex consequenti etiam privilegium, quod Regi concesserat. Sed absit a nobis, ut, propter cujuscunque insolentiam, Rex qui innocens est, & quem Auctore Deo ad Imperiale fastigium perventurum speramus, rem sui juris amittere velimus. Ut vero totam

Zz 3

cala-

Sæculum XI. calamitatis nostræ percurramus *Histo-*
A. C. 1062. *riam*; Stephanus Cardinalis Presbyter,
 vir gravis & omnibus ob merita maxima
 conspicuus, ad aulam Regiam cum episto-
 lis Apostolicis missus, aulæ Rectoribus eum
 arcentibus, in conspectum Principis Ma-
 trisve ejus non potuit penetrare, sed per
 quinque fere dies, ad Beati Petri & Apo-
 stolicæ Sedis injuriam, præ foribus man-
 sit exclusus. Quod ille, utpote vir pa-
 tiens, æquo animo tulit, Legati autem offi-
 cium implere non potuit; unde cum lite-
 ris clausis & signatis domum remeavit,
 quia eum aulicorum temeritas Regem adire
 non permisit. Hunc vero reatum nec
 Imperatrici matri, nec Regi filio adscri-
 bimus; eum ætatis infirmitas, illam sexus
 imbecillitas excusat. Sed omissis ceteris,
 cur tandem ignorante Roma Romanum
 Pontificem eligere ausi estis? Advocatus:
 Jam diu Gerardus Comes, aliquæ
 Romani, quos inter numerabatur Abbas
 Monasterii, quod dicitur Clivus Scauri,
 instabant, ut Papam eligeremus. Non
 ergo, ut asseris, ignorante Roma, electio
 peracta est. Defensor: Bellissime in rem
 meam facis, dum fateris, quod cum Ge-
 rardo, viro sub anathemate constituto,
 communicaveritis. Nam ut de Abbate
 & aliis interim fileamus, Gerardus ex-
 communicatus fuit ab omnibus ferme Pon-
 tificibus, quicunque Romanæ Ecclesiæ ejus
 tempo-

temporibus præfuerunt. Demum, paulo Sæculum XI.
A. G. 1062.
antequam moveretur, iterum anathemati-
zatus est ob injuriam atrocissimam illa-
tam cuidam Comiti Anglo, & Archiepi-
scopo, quos a Beati Petri liminibus re-
deuntes invasit, spoliavit, & mille Pa-
piensis monetae libras rapuit. Ideo igitur
in plena Synodo, Papa Nicolao præsidente,
excommunicatus est, & extinctis lumina-
ribus sub perpetuo anathemate condemna-
tus. Sup. §. 44.

An talem hominem decebat Ecclesie
Romanæ Caput præficere? an dignum fuit,
ut hostis Ecclesie infensissimus, qui eam
feraliter persecutus fuerat, Summum ejus-
dem Ecclesie Pontificem eligeret? An non
ille potius Legitimus Papa est, quem Car-
dinales Episcopi unanimi voce elegerunt,
Clerici populusque exoptaverunt, non ab
extremis terris advocatum, sed Romanum?
Porro ut charitatem in Regem profitere-
mur, hunc aliis dignis, qui in gremio Ec-
clesie Romanæ existebant, prætulimus,
Regis Domesticum & familiarem.

His auditis Advocatus Regis Henrici
se acquiescere profitetur; sed memine-
rit Lector, eum a Petro Damiani loquen-
tem induci. In peroratione Petrus hor-
tatur tam Regios, quam Sacrae Sedis Mi-
nistros, ut in fovenda inter Sacerdotium
& Imperium concordia conspirent, at-
que ita Genus Humanum ab his Supre-
mis Potestatibus gubernatum nunquam

Sæculum XI. dissensionibus dividatur. Altera alteram
A C. 1052. stabiliat. Pontifex, ubi opus erit, de-
 linquentes Principis Legibus coerceat,
 & Rex cum Episcopis suis de iis, quæ
 ad animarum salutem spectant, secun-
 dum Canones decernat. Papa tanquam
 Parens paterno semper jure emineat,
 Rex unicus & dilectissimus filius in amo-
 ris illius amplexibus requiescat, ac gemi-
 no utriusque studio Christianæ Religio-
 nis Disciplina refloreat.

*Opusc.
 XVIII.*

c. 8.

Quid hoc Petri Damiani dialogo
 actum fuerit nescimus, sed ex aliis ipsius
 Scriptis discimus, Cadaloum primo an-
 no, quo electus fuerat, & in Vigilia SS.
 Simonis, & Judæ, id est, vigesima octa-
 va Octobris, anno millesimo sexagesimo
 secundo, ab omnibus Episcopis Germa-
 niæ & Italiæ præsentem Rege damnatum
 fuisse & depositum. Hoc facto putabat
 Petrus salvari posse vaticinium suum,
 quod confidenter ediderat, hoc ipso an-
 no moriturum esse Cadaloum, dicens,
 quod dignitati suæ & honori mortuus
 esset.

§. L.

Alia Petri Damiani Scripta.

Petrus Damiani ab Episcopatus onere
 liberatum se arbitrabatur, ex quo
 primum sub Pontificatu Nicolai II. ite-
 rumque Sedente Alexandro II. tanto mu-
 neri